

er sket med Hensyn til Valgretsbetingelserne i Ændringsforslaget til § 5. Kultusministerens Forslag lyder her paa, at man for, at faa Valgret skal indgive en Erklæring om, at man „som døbt og konfirmeret i Folkekirken fremdeles regner sig som Medlem af denne“. Der kan indvendes meget mod denne Formulering, og jeg tilligemed andre Medlemmer fremsatte en Kritik deraf ved 1ste Behandling. Det vigtigste, jeg havde at indvende, var, at den fastsatte en subjektiv Valgretsbetingelse, saa at det blev overladt til de enkelte, om de vilde have Valgret eller ej. Det finder jeg uheldigt; i Love skal man give objektive Bestemmelser. Jeg saa tillige deri et Samvittighedsspørgsmaal i religiøs Henseende til den enkelte, der ikke vilde faa nogen som helst Betydning for det store Flertal, men maaske kunde faa Betydning for de mest samvittighedsfulde; og at indrette Valgretsbetingelser, der maaske kunde faa de mest samvittighedsfulde til at blive borte, men tillade de mindre samvittighedsfulde at melde sig, kan jeg ikke anse for heldigt.

Nu har Udvalgets Flertal foreslaaet en Forandring paa dette vigtige Punkt, men en Forandring, som forekommer mig at gaa i en helt gal Retning og at ramme paa et Punkt, hvor Udvalgets Flertal vistnok ikke vil ramme. Udvalgets Flertal vil, at Erklæringen skal indeholde, at den paagældende „har fuld Adgang til Nydelsen af Folkekirken Goder“. Det er en Erklæring, der kan undersøges af andre. Den Erklæring, der er nævnt i Kultusministeriets Forslag, kan kun undersøges af En selv, men den af Udvalgets Flertal foreslaaede Erklæring, at vedkommende har fuld Adgang til Nydelse af Folkekirken Goder, kan vurderes, kritiseres og eventuelt omstødes af andre. Af hvem? Ja, først vil Præsten møde, og saa kommer Biskoppen, og saa vil Sagen til sidst gaa til Domstolene.

Nu udtalte den ærede Ordfører, at han saa ingen Fare deri, thi Præsterne havde hidtil meget sjældent nægtet nogen fuld Adgang til Nydelsen af Folkekirken Goder, deriblandt Alterens Sakramente, og han troede, det ogsaa i Fremtiden vilde gaa saaledes. Dertil er først at sige, at vi kunne ikke bygge en Lovgivning paa Ordførerens Tro paa, hvad Præsterne i Fremtiden ville gøre. Men dernæst vil jeg sige, at selv om Præsterne til Dato kun sjældent have nægtet nogen Adgang til Nadverens Sakramente, kan det gerne være, at de i Fremtiden ville gøre det langt hyp-

ligere; jeg nærer en Tro paa, at de netop ville gøre det, naar det bliver et Middel til at udrense Valglisten, til at holde Folk borte fra Adgang til at faa Valgret; saa kommer Faren, saa kommer Fristelsen, som ikke har været der før, og saa vil det gaa Præsterne som alle andre Mennesker, naar Fristelsen lægges dem snublende nær, at de ville falde derover.

Det har nu hverken Flertallet eller Ordføreren tænkt paa; tværtimod, de have paa et andet Punkt, nemlig med Hensyn til den Valgretsbetingelse, der er nævnt i Lovforslagets § 4 c, søgt at forebygge Misbrug fra Præsterens Side. Der staa oprindelig i Kultusministerens Forslag, at Valgret har man ikke, naar Præsten med vedkommende Biskops Sanktion har nægtet en Adgang til Nadverens Sakramente. Det blev paataalt ved 1ste Behandling, og Udvalgets Flertal har meget rigtigt indset, at heri kunde der ligge en meget stor Fare, idet en Præst kunde sende en 3—400 Breve rundt til Sognets Beboere og deri sige: I kunne ikke, hvis I begære det, faa Adgang til Nydelsen af Alterens Sakramente; om dig mener jeg det, om dig det og om dig det. Den Fare laa der deri, og Udvalgets Flertal søger at forebygge den ved at forandre Ordlyden, idet man foreslaar, at det er kun, naar man efter sin egen Begæring af en Præst er bleven nægtet Adgang til Alterens Sakramente, at man mister sin kirkelige Valgret. Jeg erkender, at det er en Forbedring i den rigtige Retning, og det viser jo, hvad Udvalget i det hele og store vil. Det beror altsaa paa en Mangel paa tilstrækkelig Tænkeevne, naar Udvalget er kommet til at gaa i den stik modsatte Retning paa det andet Punkt. Man har villet hjælpe de Mennesker, der ere døbte og navnlig konfirmerede i de lutherske Frimenigheder, til at faa kirkelig Valgret ogsaa i Sogmenigheden, og saa er man derved kommet til at fastsætte den frygtelige Ordlyd, at man skal have fuld Adgang til Folkekirken Goder for at have Valgret, hvorved Præsterne faa Adgang til at udrense Valglisten. Denne Ordlyd kan let føre til en Genindførelse af Kirketugten. Naar galt skal være, foretrækker jeg Ministerens Forslag. Vi have allerede set, hvorledes en Præst har udstødt et Jubelraab over denne Ændring, en af de Præster, der have gjort den stærkeste Modstand mod hele denne Lovgivning. Pastor Sørensen ved Garnisonskirken. Han mener netop, at det er en Ændring, der passer ind i hans Opfattelse. Han ser meget godt,